

REFLECȚII DESPRE MINE LA 50 ANI DE LA ABSOLVIREA FACULTĂȚII,

Copilăria. Am văzut lumina zilei în 29 noiembrie 1934, după datele de evidență înscrise în registrul de nașteri al stării civile din comuna Vadul lui Isac, în dimineața unei zile noroase și reci, răscolită de un vânt nordic, zi în care stoluri de ciori, croncănind în zbor, prevesteau sosirea nedorită a iernii. Evenimentul mi-a fost relatat, peste ani, prin aduceri aminte, de către buna mea soră Steliana – Elena, cu opt ani mai mare, care, la revenirea ei de la școală, a mai găsit un nou personaj, devenind al cincilea membru al familiei și, alături de fratele Costică, mai mare cu 11 ani, mărid numărul bărbaților din familie. Astăzi ei îmi sunt prezenți numai în amintiri.

Comuna natală, Vadul lui Isac, este situată în Județul Cahul, la vreo 55 kilometri de Galați, pe malul stâng al Prutului, cu o dispunere minunată pe versantul ultimului deal al podișului Basarabiei, ce coboară lin spre câmpia și balta Prutului, mângâiată de razele soarelui cât e ziua de mare, indiferent de anotimp.

Casa copilăriei, păstrată doar în memoria mea, dispărută datorită urmărilor nefaste ale celui de-al doilea război mondial, se afla situată pe drumul național ce trecea din Regat peste Prut, ca primă gospodărie întâlnită, pe dreapta, la intrare în sat. De acasă până la Prut erau vreo doi kilometri de baltă, cu pâlcuri de stufăriș și luciuri de apă, locuri de cuibărit al păsărilor, cu meandre și șforuri ce curgeau către vărsare, spre miază-zi, paralele cu Prutul, din care unele dispăreau în lunile secetoase ale anului. Acest râu nărăvaș, Prutul, își revărsa apele mai totdeauna primăvara și nu de puține ori apa intra și în casele noastre, ale celor amplasați mai în vale, fiind uneori nevoiți, câte două – trei săptămâni, îndeosebi primăvara, să ne salvăm în podurile caselor.

Oamenii locului erau - și încă au mai rămas - de o bunătate neasemuită, deosebit de harnici, atenți și ospitalieri. Iarna recoltau stuf, folosit pentru încălzire sau construcții de garduri și acoperișuri, iar din primăvară până în toamnă, inclusiv, erau omniprezenți la munca câmpului, creșterea vitelor, pescuit, viticultură, pomicultură și alte ocupații.

Copiii localnicilor, colegii mei de joacă, cu toții îmi erau buni prieteni. Ei mă invitau, prin strigări zgomotoase, în zilele toride de vară, să ne scaldăm împreună la gârlă și eu mergeam cu fiecare grup ce venea din sat către baltă, la scaldat. Eram recunoscut de mulți ca lider; mă remarcasem ca un bun înotător și organizator pentru grupul de hăitași ai hârjoanei în apă și pe malul acesteia.

Dar nu de puține ori, datorită reușitelor mele în unele năzbâtii, nu le mai plăceam și atunci mi se amintea că sunt un "venetic din Regat", mi-au atribuit chiar și porecla de "mămăligar", considerând că noi cei proveniți din dreapta Prutului suntem mai mari consumatori de mămăligă decât ei; precizez că părinții mei aparțineau, prin origine, naștere și educație, fostului Județ Covurlui.

Eu consideram această poreclă o mare "insultă" și cu cei ce mă provocau mă aflam într-un război continuu, în aproape toate zilele verii. Nu era săptămână în care să nu-mi apăr "onoarea" prin "cafturi", îmbrânceli și "chelfăneli" reciproce. Fiind considerat intrus în teritoriul lor, singur contra tuturor celor ce mă provocau, uneori "o fugă

sănătoasă” mă scotea din încurcătură. Dar eu eram ”paznicul apei” și îi așteptăm iarăși la ”cotitură” pentru a le mai da o ”bătută prietenească”.

Această hărțuială continuă, cu ”iz naționalist patriotic”, mi-a dezvoltat, pe parcurs, simțul apărării, negocierii și al dialogului, pentru înțelegere și toleranță, pe teme de dreptate și adevăr.

Peste ani, la revenirea pe meleagurile natale, după podul de flori din 1990, am fost primit cu deosebită căldură umană de toți colegii regăsiți, care au rezistat gulagului sovietic. Unii și-au reamintit de disputele noastre copilărești, dintre care un bun, fost și actual prieten, mi-a spus textual: - ”știi, când ne-am bătut aici sub pod, uite, mi-ai dat un pumn așa de tare, sub coaste, chiar și acum, la revederea ta, mai resimt durerea pumnului de atunci !”

După o copilărie într-o lume mirifică, trăită și regăsită doar în „Aventurile lui Tom Sawyer”, au urmat anii cu consecințele nefaste ale războiului, fuga din fața armatei sovietice „eliberatoare”, abandonarea gospodăriei de către părinți în 16 august 1944 și refugiarea în condiții critice, peste Prut, în comuna Foltești, încadrați de o parte și de alta de coloane de trupe germane, române și de căruțe tractate de dobitoace extenuate, pline de bieți oameni desperați și fugari, plecați aiurea în bejenie. Am reușit să salvăm doar ce aveam pe noi și câteva vite și oi mânate din urmă, însoțiți de câinii ce nu ne-au părăsit până la sfârșitul vieții lor.

Au urmat anii de secetă, foame și lipsuri, '45-'47 și cu greu am reușit să supraviețuim. În aceste condiții am terminat a patra clasă primară în comuna Foltești unde, iarăși, eram privit, de astă dată de către unii dintre noii colegi, ca „venetic basarabean”.

Adolescența, gimnaziul și liceul. Clasele gimnaziale 5-7 le-am efectuat la Liceul „Vasile Alecsandri” din Galați între anii '45-'48, devenind coleg cu mulți tineri reîntâlniți ulterior la facultate. Cursurile le-am început mai târziu, prin octombrie, pentru început în spațiul liceului comercial, și abia în primăvară am continuat în clădirea liceului „Vasile Alecsandri”, datorită consecințelor războiului ce abia luase sfârșit. Mulți copii primeam o masă caldă la prânz, uneori și un pachetel pentru acasă, de la o cantină de ajutor suedez, ce funcționa în actuala sală de tir. Printre cei care ne-am bucurat de un astfel de ajutor m-am aflat și eu, alături de alți colegi, îndeosebi copii proveniți din familii cu posibilități materiale reduse, destul de mulți pentru acele timpuri.

După prima reformă a învățământului din 1948, între anii '48-'52, am urmat cursurile Școlii Medii Tehnice Metalurgice din Galați, specializarea Construcții Navale, pe care am absolvit-o cu rezultate meritorii, fiind inclus în procentul de 10%, cu dreptul de susținere a examenului de admitere în învățământul superior, imediat după absolvire, fără parcurgerea prealabilă a unui stagiu minim de 3 ani în producție.

Cu această ocazie s-a produs în viața mea un salt calitativ deosebit. Am fost acceptat gratuit într-un cămin școlar, în care am simțit pentru prima dată în viață, beneficiile electrificării și posibilitatea de a putea face o baie caldă, odată în săptămână, într-o încăpere special amenajată. A fost ceva extraordinar să-mi fac lecțiile seara într-o clasă relativ încălzită, fără igrasie și miros de umezeală, unde beneficiam de iluminare electrică și mai presus de toate am descoperit biblioteca școlii, prin

pașii călăuziți de către distinsul și eruditul profesor de limba și literatura română Gh. HÂNCU, originar din comuna Liești, județul Galați.

Pe toți profesorii acestei școli îi consider, acum, peste ani, ca oameni de vocație, care s-au străduit să ne transmită, pe lângă conținutul lecțiilor, și dragostea pentru cinste și reușită în activitatea profesională, pentru respectul față de colectivul în care lucrezi și pentru o acțiune bine gândită. Astfel, profesorul HÂNCU ne-a insuflat dorința pentru literatură beletristică și istorică, profesorul Dumitru TIHAN m-a fascinat cu lecțiile de Studiul metalelor și în timpul orelor sale simțeam trăirea unui oțelar ce supraveghează procesul de afânare a oțelului în cuptorul BESSEMER sau de elaborare a șarjei de fontă din furnal; la Matematică, pe lângă ecuații și integrale, uneori ascultam cu deosebit interes povestirile marinărești ale d-lui contraamiral Alexandru VLĂDESCU și exemplele ar putea urma. Am fost trei clase paralele însumând 137 elevi admiși după concursul de admitere, dintre care am ajuns 80 la absolvire; dintre aceștia peste jumătate eram proveniți din mediul rural. Deși după absolvire numai șase am primit dreptul de continuarea imediată a studiilor, prin învățământ superior, fără un stagiul minim de trei ani de producție, astăzi, statistic, am constatat că ulterior 35 au devenit ingineri, doi profesori universitari, doi profesori în învățământul liceal, unul jurist și doi ofițeri superiori cu grad de colonel, precum și 36 de tehnicieni, astfel că peste jumătate dintre absolvenți au finalizat studii superioare de pregătire profesională. Rezultă că dascălii noștri și-au făcut cu prisosință datoria, iar vremurile au fost de partea celor perseverenți și studioși.

Anii de studenție. După o activitate profesională ca tehnician proiectant de cca.10 luni, efectuată în sectorul de proiectări din Șantierul Naval Galați, am reușit să trec peste necesitățile materiale stringente și în toamna anului 1953 m-am înscris la concursul de admitere organizat la Institutul Mecano-Naval din Galați, recent înființat în anul 1950.

Am devenit student în urma unui concurs de admitere susținut în august 1953 la cinci obiecte: Matematica, Limba și literatura română, Fizică, Chimie și una din limbile străine studiate în liceu (Franceza sau Rusă), La primele două obiecte am susținut atât examinare orală cât și lucrare scrisă; toate examinările orale s-au derulat succesiv, în aceeași sală, în fața comisiei, prin trecere de la un profesor la altul, sala de examinare fiind actuala sală M113 din aripa Nord a clădirii, denumită azi corpul M. A fost ceva deosebit când m-am văzut anunțat, prin corespondență, după aproape două săptămâni, ca reușit la o concurență de aproape trei candidați pe un loc.

Anul III- Nave, mai 1956

Am făcut cunoștință cu viața universitară în ipostază de student între anii 1953-1958, perioadă de timp în care școala universitară gălățeană nou înființată s-a dezvoltat continuu, prin extindere, înglobând noi specializări de studiu (piscicultură, industrie alimentară, mașini termice, tehnologia construcțiilor de mașini, utilaj și tehnologia sudării) și prin profunzime, adăugând alte noi discipline de studiu în programele de învățământ.

Astăzi, în Universitatea "Dunărea de Jos" studiază peste 18.000 de studenți, numărul facultăților s-a mărit continuu, de la 2 - 3 existente în perioada studenției noastre ajungând la 17 în prezent.

Printre profesorii noștri, care au avut un rol deosebit în formarea seriilor de ingineri navaliști, i-aș remarca pe următorii dascăli: prof. dr. Dan HULUBEI – Matematică, prof. dr. ing. Mircea MANOLACHE – Studiul și tehnologia materialelor,

conf. dr. Gh. MUNTEANU – Mecanică, prof. ing. Nicolae BEȘCHIA – Rezistența materialelor, conf. Mihai BÂRCĂ – Fizică, prof. dr. ing. Radu BESCHIA – Mecanisme, decan al Facultății de Mecanică, conf. ing. Aurel CĂRBUNARU – Termotehnică, prof. dr. ing. Alexandru VASILESCU – Hidromecanică, prof. dr.ing. Ilie DINU – Arhitectură navală, prof. ing. Nicolae PĂRĂIANU și prof. dr. ing. Costică ALEXANDRU – Mașini și instalații navale, prof. em. Ing. Iosif EGRI – Mașini de ridicat și transportat și rector al Institutului Politehnic Galați, prof. ing. Constantin NĂSTASE – Calculul și construcția navei, conf. ing. Mihai ZGRUMALA – Tehnologia fabricării navei ș. a.

Mai presus de toți, un om între oameni, un pedagog eminent și un mare erudit l-am considerat pe prof. univ. ing. Alexandru GUȚU – Organe de mașini. Lecțiile sale sunt încă vii pentru generația noastră, pe lângă mesajul lor științific, acestea erau însoțite, indirect, prin deosebite recomandări de viață și respect pentru toate creațiile umane. Cu aceeași deosebită ușurință ne-a vorbit, în diverse alocuțiuni, despre poarta maramureșeană sau despre motorul STIRLING, despre unele realizări extreme ingineresti sau despre pictura flamandă, făcând dovada unor acumulări multilaterale; a rămas în memoria noastră ca o personalitate foarte iubită de studenți și stimată chiar și de opozanți.

Deși în timpul studenției noastre corpul profesoral nu depășea cifra de cca. 100 – 150 cadre didactice, astăzi s-a ajuns la peste 700 de profesori, conferențieri, șefi lucrări, asistenți și preparatori.

Prelegerile profesorilor noștri erau vii, puține însoțite de epidiascop, nu se inventaseră încă videoproiectoarele, dar sălile de curs erau pline de studenți, tablele rămase după cursuri în urma unor eminente profesori (Alex. GUTU, Nicolae BEȘCHIA, Radu BESCHIA, Radu FRANGU, Aurel CĂRBUNARU) rămâneau încărcate de desene și formule impecabil scrise; ele erau modele vii pentru auditoriu și noi ne manifestam admirația pentru claritatea și corectitudinea expunerilor audiate.

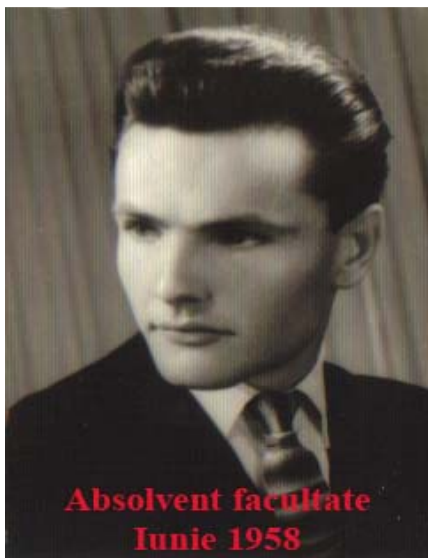

Astăzi asistăm la lecții prezentate cu videoproiectorul, în care profesorii depun un efort deosebit ca să transmită o lecție de sinteză, cât mai sistematizată, pentru un auditoriu compus din cca 15 – 20% din numărul total teoretic de studenți ce ar trebui să fie prezenți în sală.

Printre particularitățile pregătirii noastre, mă simt dator să prezint și câteva elemente din pregătirea militară, transmise atât prin cursuri, regulamente militare și prezentări de armament și tehnică de luptă navală, cât și prin instrucție și exerciții de instruire marinărească, cu aplicații pe uscat și în condiții de îmbarcare pe nave de luptă. Noțiunile și aplicațiile de instrucție efectuate au contribuit la pregătirea noastră inginerască, ne-a disciplinat, ordonat și călit pentru viață. Am fost încadrați ca pregătire în unitatea de luptă UL5 - Electromecanică, noțiunile tehnice militare primite prin această instruire au completat în mod armonios cunoștințele în domeniul ingineriei navale, iar noi studenții le-am privit cu deosebit interes.

Începuturile activității ingineresti. Am debutat ca tânăr inginer stagiar la data de 18 septembrie 1958, după o perioadă de căutări și așteptări, în Șantierul Naval Galați. În toamna anului '58, ne-am regăsit în SNG, la un interval de câteva luni, aproape 20 colegi de facultate, răspândiți prin diverse servicii și sectoare de activitate.

Întârzierea angajării s-a datorat unui fapt banal, la timpul acela, dar cu urmări de așteptare nedorite pentru mulți dintre noi. Motivul tergiversării angajării unei promoții constau, după unele divulgări ulterioare, în relațiile "răcite" între SNG și Institutul Politehnic Galați, apărute în urma restricției impusă de centrul universitar, prin care fotbalistul-student VOICU Ion nu mai putea să-și continue activitatea de fotbalist - jucător, decât numai în echipa ȘTIINȚA Galați și nu la ANCORA Galați, adică în echipa șantierului ca până atunci.

În primele luni am fost repartizat la Trasaj Naval, unde împreună cu colega Călina Ecaterina, ne-am integrat în lucrările de trasaj pentru execuția unor șabloane de fasonare a coșurilor de evacuare a gazelor de ardere pentru remorcherele de 1200 CP, trasarea și balansarea planurilor de forme ale unor motonave, și altele.

După aproape 3 luni de activitate am fost transferat la Serviciul de urmărirea producției, unde, împreună cu colegul Miron Vasile, am continuat să verificăm stadiul de execuție a unor componente ale instalațiilor de punte și din compartimentul mașini a unor nave în execuție. Aici am învățat să devenim "duri", să nu mai credem pe nimeni "pe cuvânt" și să controlăm totul prin "vedere-palpare-măsurare". Au fost primele elemente însușite din activitatea curentă cu furnizorii, nestudiate la nici un curs în facultate.

În acest loc de activitate am avut deseori sentimentul inutilității studiilor superioare, deoarece la admiterea în facultate posedam o Diplomă de Tehnician în Construcții Navale, obținută în urma absolvirii Școlii Medii Tehnice Metalurgice, de unde eram familiarizat cu nomenclatura componentelor și fabricarea acestora, dar îmi lipsea experiența de lucru cu oamenii și, în deosebi, cu acei mai puțin cinstiți.

După alte câteva luni am fost promovat la Sectorul de prelucrări prin așchiere, unde am condus aproape 6 luni un schimb de 35 muncitori, strungari și frezori, ce lucrau pe mașini mici și mijlocii și am răspuns efectiv de fabricarea și calitatea reperelor produse de către acest schimb. În aceasta etapă, având mașini unelte libere, în schimburile 2 și 3, am exersat direct și am învățat efectiv să fac lucrări simple de strunjire exterioară, interioară și frontală, cât și de prelucrare a filetelor exterioare și interioare mai simple. Aceasta experiență mi-a servit în activitatea de proiectare și de cadru didactic, profesate ulterior, la stabilirea bazelor de cotare tehnologică ale unei piese, evaluarea stării suprafețelor ș.a.

După acest stagiu am fost transferat la Serviciul de proiectări din SNG, viitorul ICEPRONAV –Galați de mai târziu. În noua locație, împreună cu colegii Bidoae Aristița și Fein Maneș, am elaborat proiectele preliminare pentru unele nave de agrement solicitate de parteneri externi.

Activitatea didactică.

M-am transferat, prin concurs, la 1 martie 1960, la catedra de Organe de mașini și Desen din Institutul Politehnic Galați, care ulterior, din 1974, este redenumit Universitatea din Galați și apoi prin comasarea cu celelalte forme de învățământ superior locale, în 1991, s-a redenumit "Universitatea Dunărea de Jos" din Galați.

**In pauza - mai 1962, insotit de colegii
Sas Ion, Tarau Ioan si Cluca Petrace**

**Tanar sef de lucrari - Nov. 1964,
pe fundalul blocului M. centru Galati**

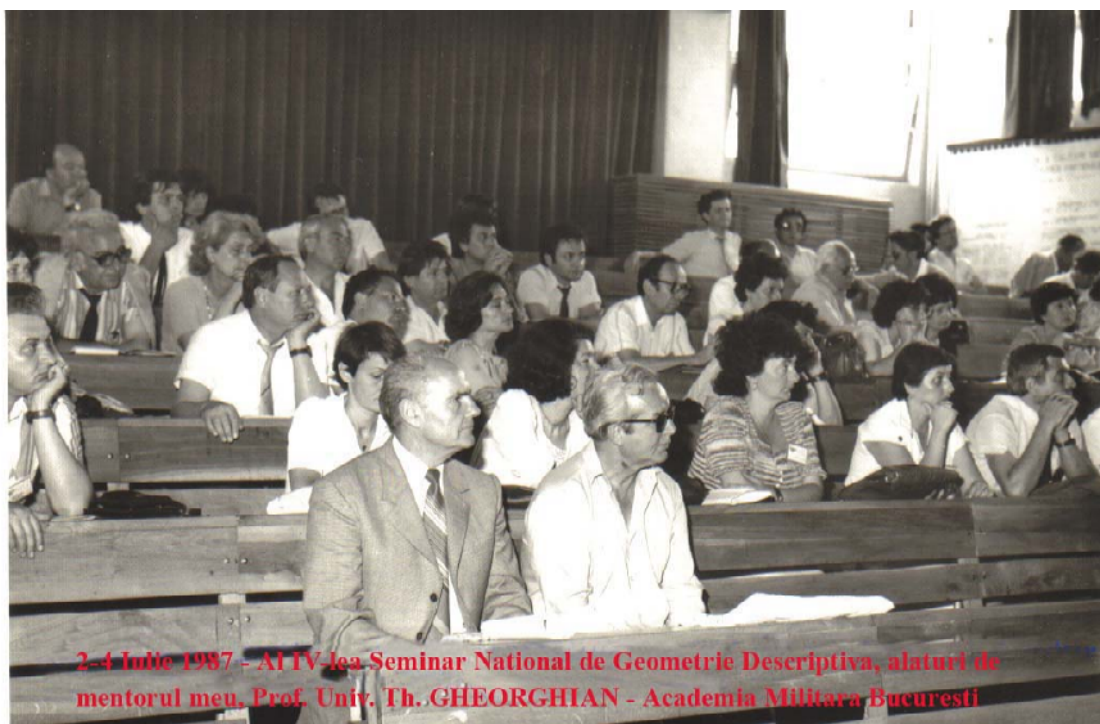
În activitatea mea de cadru didactic, pe parcursul celor peste 45 de ani (1 martie 1960 – 1 aprilie 2005, cu o prelungire, după pensionare, cu statut de cadru didactic asociat până în 01.10.2007), am condus ore de seminar sau lucrări practice la următoarele discipline mai importante: Desen industrial pentru construcții de mașini, Organe de mașini, Organe de mașini și mecanisme, Geometrie descriptivă, Geometrie descriptivă și desen, Ergonomie, Proiectarea formei produselor, Grafică asistată de calculator și Desen industrial pentru construcții navale. Astfel până la 1 octombrie 1964 am fost asistent-titular și ulterior am fost promovat șef de lucrări suplinitor având și sarcini de predare, iar după 25 februarie 1970 devin titular pe post, prin concurs. Începând cu data de 15 februarie 1990

sunt titularizat, prin concurs, în funcția de conferențiar universitar, pe un post didactic inclus în noua Catedră de Grafică mecanisme și toleranțe.

În literatura de specialitate mă regăsesc cu 10 cursuri și îndrumare, citat ca prim autor coordonator, sau simplu autor în colectivul de autori. De asemenea, am elaborat în perioada de activitate profesională peste 45 de lucrări științifice în domeniul Geometriei descriptive, Graficii computerizate, Organe de mașini sau al altor domenii conexe.

În decursul timpului, am cunoscut prin vizite de lucru, contracte de colaborare, sau conducerea practicii efectuate cu diferite grupe de studenți, majoritatea unităților industriale din domeniul construcțiilor de mașini și al construcțiilor navale din Galați, Bacău, Constanța, Tulcea, București, Mangalia, Tr Severin, Buzău, Brașov, Ploiești, Sibiu, Hunedoara, Oțelul Roșu, Reșița Bârlad și București. Acest fapt m-a ajutat să prezint studenților, în orele de curs și aplicații, exemple actuale din industria noastră.

Despre familie. Am devenit familist în 19 noiembrie 1962, prin căsătorie cu actuala soție MATEI Rodica, devenită ALEXANDRU, de profesie inginer în domeniul industriei alimentare, doctor inginer din 1985, profesor universitar la Facultatea de Știința și ingineria alimentelor din Universitatea gălățeană, în prezent, din octombrie 2007, pensionară pentru limita de vârstă.

Împreună avem două fiice: - Alina, născută în 16 aprilie 1968, absolventă a Facultății de Nave în iunie 1991, absolventă MBA a Universității din Bradford-Anglia, filiala din cadrul Universității din Utrecht-OLANDA în 2003, în prezent manager general la ICEPRONAV –Galați. Este căsătorita cu Florea Adrian, inginer absolvent al Facultății de Nave în 1991 și al Facultății de Matematica - Informatica în 1993 și au un fiu, Andrei, de 15 ani, elev în clasa a –VIII - a; următoarea fiică - Adina, născută în 2 februarie 1970, de asemeni absolventă a Facultății de Nave, în iunie 1993, cu studii doctorale în domeniul termodinamic la Universitatea din Galați, cu primul doctorat finalizat în anul 2000, efectuat în cotutelă – conducători științifici prof. dr. Ing. Ion IONIȚĂ și prof. dr. ing. Enrico SCIUBA - Universitatea Sapeția din Roma - ITALIA și cu al doilea doctorat, susținut în SUECIA, la Universitatea din LUND, în domeniul fizicii combustiei motoarelor termice, în anul 2005. În prezent este cercetător științific în COPENHAGA, la firma de motoare termice MAN- BURGMEISTER&WEIN; are un fiu, Tudor, în vârstă de 14 ani, elev în clasa a – VII-a și locuiesc în SUECIA în localitatea MALMO. Despre familia noastră și realizările descendenților avem numai motive de mulțumire.

Reflecții profesionale. Prin activitatea didactică desfășurată între anii 1960-2007 în învățământul superior am contribuit la pregătirea și formarea profesională a peste 45 de generații de ingineri cu diferite specializări, din care majoritatea în domeniul naval, în construcția de mașini și de industrie alimentară.

Am participat la rezolvarea multor contracte de cercetare științifică, din care la unele ca titular și coordonator, la rezolvarea unor expertize tehnice ca membru al Corpului de experți tehnici ai Arbitrajului de stat interjudețean Galați, precum și la numeroase comisii de bacalaureat, ca președinte, la diverse licee din țară, timp de aproape două decenii.

Mai în fiecare an am îndrumat activitatea de practică productivă a unor formațiuni

de studenți în multe unități industriale din țară.

Prin conținutul programelor de studiu al disciplinelor Geometrie descriptivă, Desen industrial, Proiectarea formei produselor, Ergonomie și Grafică computerizată mi-a revenit în mod necesar sarcina să modelez gândirea și raționamentul tinerilor pentru a le sădi și dezvolta vederea în spațiu, pentru a-și imagina viitoarele creații tehnice.

În activitatea de creație tehnică proiectantul trebuie să poată abstractiza formele

spațiale, să le poată transpune prin desen în spațiul cu două dimensiuni și cu aceeași ușurință să-și imagineze un obiect tridimensional privind o reprezentare plană a acestuia.

M-am străduit cu deosebită pasiune și dăruire pentru a îndeplini acest deziderat; rămâne ca generațiile cărora m-am adresat să aprecieze măsura în care am reușit și cât de frecvent s-au întâlnit în activitatea lor profesională cu noțiunile studiate în facultate.

Despre colegi. Menționez că simultan la aceeași dată a fost admis, prin concurs, pe un post de asistent similar, în catedra de Organe de mașini și Desen și colegul CIUCĂ Petrache, absolvent la specializarea Utilaj alimentar. În noul colectiv al catedrei m-am regăsit cu următorii colegi de promoție : BIDOAE Ion, TARĂU Ioan și BODEA Ion - absolvent al Facultății de Exploatarea navelor și porturilor. Împreună am format echipa care, sub coordonarea conf.ing. constructor Th. GHEORGHIAN și a prof. em. ing. I. EGRI, am introdus pe parcurs un stil modern de activitate metodică-didactică și științifică, și ne-am făcut cunoscuți prin acțiunile noastre în catedrele omoloage din învățământul național politehnic. În două din imaginile de mai înainte mă regăsesc împreună cu colegul Petrache în prezența dlui Gheorghian și ai altor colegi, la început de drum.

Ulterior am stabilit relații de colaborare științifică și deplasări de specializare la catedrele de Geometrie descriptivă și desen: din Universitatea Politehnică București, Universitatea Politehnică "Gh.ASACHI"- Iași, Universitatea Politehnică "TRANSILVANIA"- Brasov, Universitatea Politehnică Timișoara, Universitatea Tehnică Cluj-Napoca, Universitatea Tehnică a MOLDOVEI - Chișinău. În decursul timpului au urmat vizitele de lucru și colaborarea cu unele personalități marcante din domeniul disciplinelor grafice ca: prof.dr. M. St. BOTEZ, prof. dr. J. MONCEA, conf.dr.arh.mat. A.Tănăsescu - București., prof.dr.ing. Ctin POPA - Iași, prof.dr.ing. D. VELICU - Brasov, prof.ing.Th.ALB - Cluj, prof.dr.ing. Gh. POPOVICI - Chișinău. Cu unii dintre aceștia am realizat câteva lucrări publicate în literatura de specialitate.

Fără o numire scrisă , pe parcurs, am coordonat activitatea colectivului de discipline cu profil preponderent grafic aproape până la transformarea în catedră independentă, am contribuit la selectarea și completarea colectivului cu noi absolvenți (MUȘAT Sorin, CONSTANTIN Viorica, GROSU Rodica, FĂLTICEANU Constantin, BAICU Ion, LEVCOVICI Sanda, ȚURCANU Ludmila, MORĂRESCU Ana, POPESCU Gabriel, IONESCU Anca, ș.a.) Mulți din cei enumerați au devenit în timp profesori și chiar conducători de doctorat, unii trecând la alte specialități. Câteva din fotografiile ce urmează prezintă momente din vizitele profesorilor M. St. BOTEZ și A. TĂNĂSESCU la Galați urmate de imaginea foto cu staff-ul catedrei Organe de mașini și desen, în data de 29 februarie 1977, la sărbătorirea zilei de naștere a profesorului Alex. GUȚU.

Iunie 1965 - avându-l oaspete pe Dl. Prof. dr.

Mihail St. Botez, însoțit de către colegii:

Constantin Viorica, Musat Sorin și Sandrino Rodica

Cu Dl. Conf. arh. A. Tanasescu

10 mai 1965

Staff-ul catedrei de Organe de Masini si Desen, la sarbatorirea zilei de nastere a D-lui Prof. Gutu Alexandru - 29 febr. 1974

In prim plan: Prof. Egri Iosif, Gutu Alexandru, Beschia Nicolae

În anii de studenție am fost în relații bune, echidistante, cu toți colegii de an și chiar cu ceilalți de la alte specializări; ne reîntâlneam cu ei la masă, pe terenul de sport sau în oricare activități comune. Totuși, m-am simțit mai apropiat de colegii GUNEA Vasile, GRIGORAȘ Aristița, CARAMAN Grigore, ORAC Nicolae, proveniți din localități apropiate comunei Foltești în care se aflau părinții mei, cu unii dintre aceștia am locuit în aceleași camere în căminul B.

În decursul activității profesionale am reîntâlnit o serie de colegi în locurile lor de muncă, care mi-au facilitat rezolvarea unor acțiuni, după cum urmează: în SNG am fost ajutat în activitatea de conducere a practicii studentești, cât și de dotare a laboratoarelor de către NOVAC Vasile, BLUMENFELD Florin, MIRON Vasile, RIBIȚCHI Ana, CĂLINA Ion, în SNC de către CONSTANTINESCU Ctin și ORAC Nicolae, în S N Tr. SEVERIN de către CĂRȚĂNĂ Virgil, în SN Tulcea de către PESTREA Nicolae și în deplasările din București de către colegii BABOȘ Ioan, IONESCU Eugeniu, GUNEA Vasile, GOMOESCU Hr, în ICEPRONAV - Galați de către REBEGA Ion, PAPADOPOL Victor și cu regret constat că astăzi unii dintre aceștia nu mai pot primi mulțumirile mele și pe aceasta cale .

În mod deosebit doresc să remarc prietenia ce ne-a apropiat de familia ORAC Nicolae, cu care în fiecare an ne revedem în concediul de vară pe litoral, care ne-au botezat fiica cea mică, au cununat-o și l-au botezat și pe fiul lor. De asemeni, țin să remarc faptul că, după absolvire, în aproape primii doi ani de activitate profesională, am locuit în primele câteva săptămâni cu colegul NOVAC Vasile, iar ulterior, la aceeași adresă, cu colegii IOSIFESCU Ctin și MIRON Vasile.

În universitatea gălățeană din promoția noastră au mai activat cu funcția de prof. universitar și colegii BIDOAE Ion, RĂILEANU Dtru, IOSIFESCU Ctin și IONIȚĂ Ion, ultimul fiind unul din conducătorii științifici al primului doctorat susținut de fiica mea ADINA aflată în prezent în SUECIA. Pentru o scurta etapa, după absolvire, și colegul Ionescu Eugen a îndeplinit funcția de asistent universitar la disciplinele grafice.

Tuturor celor amintiți le mulțumesc pentru bunăvoința manifestată și îmi cer scuze față de cei pe care poate i-am omis.

Data: 25.03.2008

Conf.univ.ing.ALEXANDRU Vasile

Faded text, possibly a name or title.

